

ביום הראשון בו שבה הרוח

ביום הראשון בו שבה הרוח
מים מקריים זעו בקערה נשפכת בחצר
ושער העץ נשם את מרוצת העלים על פניו.

השפתים הכפותות מן הקיץ אמרו מלה ברורה,
ידים עמוסות רפיון פשוט לצדדים,
מטילות סוף סוף מעט צל.

הבית כמו נחלץ מקירותיו היבשים,
הכלבים התהפכו על גבם בהקלה
ואנשים העזו להפרד.

הצורות הברורות

הבקר שוב נקבתי בשמן
של הצורות הטבעיות הברורות מאליהן.
ושרטטתי בעיני את קני הבית, העץ,
החלון הפשוט.

מה מעט אבקש בימים כאלה: רק לראותן.
אפלו השרטוטים על פני העלה מדירים שנה מעיני.
כל תנועה אנושית בלתי מתחשבת היום.

האחריות היומית לחיות באפן צלול
דוחקת לעתים, כל כך הרבה צורות,
אחר כך אנשים ומעשים.

זו הכמיהה היומית להבחין בקנים ברורים
אפלו בהמית שלה, בדממה, בשפע האור,
אפלו בדמותה הקרובה,
בידיה המכרות.

הקלה

הנסיעה הזו בגיא, כשההרים מתבוננים בך,
עוקבים אחריו מתוך קיומם העירם, הבוטח –
איזו בהלה היתה בך, איזו תשישות פתאמית.

חסר זהירות להלכד בך בנוכחות מחלטת
גם כשההר מפליא ביפיו.
עליך להכריע מה כחך בתנועה הזו הלאה
ולהבין את סימני הדרך.

צפור עליונה נתקת מגופם השלם של ההרים העומדים זה כנגד
זה,
שטה בסדר הגדול שביניהם.

זה הפחד הגדול, הפרידה ההכרחית.
איזו הקלה יש בתנועה הקטנה בחלל,
איזה רגע מגונן מפני היסוד המוצק.

חישוק ילדות

יומיום אתה בא אל חיי בחולצת טריקו מפספסת,
שטוף אור, מריץ חשוק כמריץ את גלגל השמש
על מסלול עיניה של ילדה מבהלת.

בלילות עודני אוחות בו כאוחות בכפת השמים
המפליאה את אורה המתבגר בכפות ידינו הקלועות.

בכל הערים שבנינו,
הממלכות והתהלוכות,
עדין אתה רץ עם חשוק הילדות
כנוהג במרכבת אלים,
סובב על חמוקי האפק
להצילני מתרדמת השמש
ומחשכת אנשים.